

L'home de la gavardina

Era un plujós vespre de finals d'octubre en una cantonada fosca de la ciutat de Girona, quan Colette Baudelaire, una jove i bonica llibretera francesa acabada d'arribar de París, abaixava la persiana de la petita llibreria on treballava els torns de tarda.

La ciutat que tot just començava a descobrir estava deserta i el terra de pedra característic del seu barri vell estava xop a causa de la gran tempesta que feia dies que queia sobre la ciutat.

La noia ja es disposava a marxar quan, en ajupir-se a recollir el punxegut paraigua de flors que havia deixat recolzat a la vorera, una ombra la va sobresaltar. En alçar el cap, la jove va poder veure que davant seu s'aixecava la figura fosca del que semblava un home de mitjana edat, tot vestit de negre, amb l'única excepció d'una gavardina de color vermell sang, la cara del qual quedava completament amagada per l'ombra que ella mateixa projectava.

Quan la figura va fer un pas endavant i el seu rostre va quedar il·luminat per la tènue llum dels fanals, la llibretera va veure la desfiguració d'aquest i no va poder evitar ofegar un crit d'horror.

El visitant, tot mostrant un somriure cínic que a la noia li va semblar de tot menys sincer, li va demanar si era possible utilitzar el servei de la llibreria on treballava. La Colette, que no es va atrevir a contradir el desconegut, va apujar la persiana i va obrir la porta del local.

Un cop dins i gairebé sense dedicar-li una mirada, va indicar amb mà tremolosa on estava el lavabo i, abans de poder reaccionar, l'home se li va abalançar al damunt.

La macabra escena que l'amo de l'establiment i més tard el comissari de policia van presenciar l'endemà al matí en obrir la llibreria seria capaç de fer estremir a qualsevol. El cadàver del que semblava un home de mitjana edat, tot vestit de negre i amb el rostre desfigurat jeia sobre un bassal de sang que tenia el seu origen a la part del darrere del cap i que el forense va concloure que havia estat ocasionat pel cop sec d'un objecte punxegut.

Aquell vespre, quan la dolça Colette va ser interrogada a la mateixa escena del crim, la llibreria on treballava, que ja estava neta i preparada per a ser reoberta el matí següent, l'inspector li va preguntar el que sabia sobre el presumpte assassinat.

- No sé què ha pogut passar. Ahir al vespre vaig tancar la llibreria i de seguida vaig marxar cap a casa. Plovia molt i el carrer estava fosc, així que probablement, si m'hagués creuat amb algú sospitós tampoc l'hauria vist. Em sap greu, però crec que no us seré de gaire ajuda. Dit això, li agrairia que em deixés marxar, ja que tot aquest assumpte m'ha trasbalsat de mala manera-
va dir la noia amb ulls vidriosos-.

L'home, commogut per la mirada innocent i el bonic accent de la noia, li va donar permís per abandonar l'establiment i així va poder veure com aquesta s'allunyava sota la pluja sostenint amb encant un punxegut paraigua de flors i lluint una ampla gavardina de color vermell sang.